

บทที่ 5

สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเพื่อศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็น
กัลยาณมิตรของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอ่างศิลา จังหวัดอุดรราชธานี สรุปการวิจัย
อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

1. สรุปการวิจัย

1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1.1.1 เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรของนักเรียนระหว่างกลุ่ม
ทดลองที่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร และกลุ่มควบคุมที่ได้
ใช้กิจกรรมแนะแนวอื่นๆ

1.1.2 เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรของนักเรียนกลุ่มทดลองที่มี
การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวต่างกัน

1.1.3 เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรของนักเรียนกลุ่มทดลองที่มี
ภูมิหลังทางชีวิตสังคมต่างกัน

1.2 สมมติฐานการวิจัย

1.2.1 นักเรียนที่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็น
กัลยาณมิตร จะมีพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรสูงกว่านักเรียนที่ได้ใช้กิจกรรมแนะแนวอื่นๆ

1.2.2 นักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวแบบรัก
สนับสนุนและแบบใช้เหตุผลมาก เมื่อได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็น
กัลยาณมิตร จะมีพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูจาก
ครอบครัวแบบรักสนับสนุนและแบบใช้เหตุผลน้อย

1.2.3 นักเรียนกลุ่มทดลองที่มีเพศ ผลการเรียนเฉลี่ย และรายได้ของครอบครัว
ต่างกัน เมื่อได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร จะมีพฤติกรรม
ความเป็นกัลยาณมิตรแตกต่างกัน

1.3 วิธีดำเนินการวิจัย

1.3.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนอ่างศิลา จังหวัดชลบุรี จำนวน 175 คน

1.3.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนจากประชากรดังกล่าว จำนวน 60 คน ซึ่งมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

- 1) การสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เป็นการสุ่มห้องเรียน จำนวน 2 ห้องเรียน ซึ่งมีนักเรียนคละกันและมีลักษณะใกล้เคียงกัน ที่เป็นตัวแทนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
- 2) การสุ่มเข้ากลุ่ม (Random assignment) เป็นการสุ่มนักเรียนแต่ละคน เข้ากลุ่มวิจัย 2 กลุ่ม ได้นักเรียนกลุ่มละ 30 คน
- 3) การสุ่มกลุ่มเพื่อกำหนดเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (Randomized Group Design) โดยจับสลากกลุ่มวิจัยเพื่อกำหนดให้เป็น กลุ่มทดลองหนึ่งกลุ่ม นักเรียนจำนวน 30 คน และกลุ่มควบคุมหนึ่งกลุ่ม นักเรียนจำนวน 30 คน

1.3.3 ระยะเวลาที่ศึกษา ปีการศึกษา 2553

1.3.4 ตัวแปรที่ศึกษา

1) ตัวแปรอิสระที่จัดกระทำ ได้แก่ การได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร (ใช้กับกลุ่มทดลอง) จำนวน 11 กิจกรรม แต่ละกิจกรรม ใช้เวลาครั้งละ 60 นาที และกิจกรรมแนะแนวอื่น ๆ ซึ่งเป็นกิจกรรมแนะแนวด้านส่วนตัว – สังคม (ใช้กับกลุ่มควบคุม) จำนวน 11 กิจกรรม แต่ละกิจกรรมใช้เวลาครั้งละ 60 นาที

2) ตัวแปรปัจจัยเชิงเหตุผลพบ ได้แก่

- (1) การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวแบบรักสนับสนุนและแบบใช้เหตุผล
- (2) ภูมิหลังทางชีวสังคม คือ เพศ ผลการเรียนเฉลี่ย และรายได้ของครอบครัว

(3) ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร

1.3.5 เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร กิจกรรมแนะแนวอื่น ๆ และแบบวัดตัวแปรต่าง ๆ ดังนี้

- 1) ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร (ใช้กับกลุ่มทดลอง) จำนวน 11 กิจกรรม
- 2) กิจกรรมแนะแนวอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร (ใช้กับกลุ่มควบคุม) เป็นกิจกรรมแนะแนวด้านส่วนตัว-สังคมจำนวน 11 กิจกรรม
- 3) แบบวัดตัวแปร ประกอบด้วย แบบสอบถามภูมิหลังทางชีวสังคม หรือเรียกในอีกชื่อหนึ่งว่า “แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักเรียน” แบบวัดพฤติกรรม ความเป็นกัลยาณมิตร หรือเรียกในอีกชื่อหนึ่งว่า “แบบสอบถามนี่คือ...ตัวฉัน” และแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว

1.3.6 การรวบรวมข้อมูล

การรวบรวมข้อมูลได้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

- 1) ให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 2 กลุ่ม ตอบแบบวัดพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร ซึ่งมี 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 แบบสอบถามภูมิหลังทางชีวสังคม มีทั้งหมด 4 ข้อ ตอนที่ 2 แบบวัดพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร มีทั้งหมด 30 ข้อ และตอนที่ 3 แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว มีทั้งหมด 20 ข้อ
- 2) ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร เป็นเวลา 11 ชั่วโมง ใช้เวลา 11 วัน กับกลุ่มทดลอง ส่วนกลุ่มควบคุมใช้กิจกรรมแนะแนวอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร เป็นกิจกรรมแนะแนวด้านส่วนตัว-สังคม โดยทำกิจกรรมทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในวัน และ เวลา เดียวกัน คือวันพุธ เวลา 13.30 - 14.30 น. วันพฤหัสบดี เวลา 14.30-15.30 น. และครั้งที่ 11 วันพุธ เวลา 11.30 - 12.30 น. ส่วนสถานที่ใช้ในบริเวณที่คล้ายคลึงกันทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม คือ ที่ห้องโสตทัศนศึกษา โรงเรียนอ่างศิลา โดยการจับสลาก สำหรับผู้ดำเนินกิจกรรม คือ ครูและผู้ช่วยครู เพื่อให้แต่ละคนจัดกิจกรรมทั้งในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมในปริมาณใกล้เคียงกัน
- 3) สอบวัดหลังการทดลองเมื่อเสร็จสิ้นการทดลองแล้ว 1 สัปดาห์ โดยให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ทำแบบวัดพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร
- 4) ตรวจสอบให้คะแนนจากแบบวัด

1.3.7 การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้แก่

1) สถิติพรรณนา ใช้วิเคราะห์ลักษณะกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ร้อยละ (%)

ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2) สถิติอ้างอิง ใช้เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย ได้แก่ สถิติการทดสอบค่าที่ (t-test) เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 ทาง (2 way ANOVA) เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 และ 3

1.3.8 ขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล

1) วิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2) วิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐานการวิจัย เพื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของสองกลุ่มขึ้นไป การตรวจสอบความเท่าเทียมกันของกลุ่มตัวอย่างการเปรียบเทียบพฤติกรรมก่อนและหลังการทดลอง การวิเคราะห์ตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 ใช้การเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติการทดสอบค่าที่แบบอิสระ (t-test Independent) และการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง ใช้สถิติการทดสอบค่าที่แบบไม่อิสระ (t-test Dependent) ส่วนการวิเคราะห์ตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 และ 3 ใช้สถิติการวิเคราะห์หาความแปรปรวน 2 ทาง (2 way ANOVA) การวิเคราะห์ทางสถิตินี้ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป คำนวณโดยคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล

1.4 ผลการวิจัย

ผลการวิจัยมีสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

1.4.1 นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร มีพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้ใช้กิจกรรมแนะแนวอื่น ๆ

1.4.2 นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว แบบรัก สนับสนุนและแบบใช้เหตุผลมาก เมื่อได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรมีพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดู ของครอบครัว แบบรักสนับสนุนและแบบใช้เหตุผลน้อย

1.4.3 นักเรียนกลุ่มทดลองที่มีเพศ ผลการเรียนเฉลี่ยและรายได้ของครอบครัว ต่างกัน เมื่อได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร มีพฤติกรรม ความเป็นกัลยาณมิตรไม่แตกต่างกัน

2. อภิปรายผล

การศึกษาเรื่อง “ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอ่างศิลา จังหวัดอุดรราชธานี” พบประเด็นสำคัญ 3 ประการที่ควรนำมาอภิปราย ดังนี้

2.1 ผลการวิจัยประเด็นที่ 1

สมมติฐานที่ 1 “นักเรียนที่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรจะมีพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรสูงกว่านักเรียนที่ได้ใช้กิจกรรมแนะแนวอื่น ๆ” จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร มีพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร ซึ่งผลเป็นไปตามสมมติฐานที่ 1 ผลที่พบนี้ อภิปรายได้ว่าอาจเป็นเพราะชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้น ได้ดำเนินการสร้างอย่างถูกต้องตรงตามเป้าหมายเฉพาะที่ต้องการพัฒนาเนื่องจาก ได้วิเคราะห์องค์ประกอบย่อยของพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร และสร้างชุดกิจกรรมแนะแนว โดยคำนึงถึงพัฒนาการของวัยรุ่นตอนต้น และยังนำแนวคิด ทฤษฎีทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องมาใช้ในการแต่ละกิจกรรม ซึ่งเน้นกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ตามแนวคิดของทิสนา แจมมณี (2545 :142-144) ในทุกกิจกรรมจะกระตุ้นให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมตั้งแต่ขั้นนำ ขั้นกิจกรรมหลัก ขั้นสรุป และกระตุ้น จูงใจให้นักเรียนนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ผลเช่นนี้ กล่าวได้ว่า การพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรนั้น สามารถพัฒนาได้โดยการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีคุณภาพดี ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์อื่นๆ ที่ได้ผลเป็นอย่างดีเหมือนกัน เช่น การวิจัยของอัมพร แสงวิเชียร (2546 : ง) ซึ่งศึกษา “ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการที่มีผลต่อพฤติกรรมประชาธิปไตยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนกุศบากราชฎร์บำรุง จังหวัดสกลนคร” พบว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการมีพฤติกรรมประชาธิปไตยสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวแบบบูรณาการ และสอดคล้องกับการวิจัยของ วัชรียา แจ่มใส (2552 : 87) ซึ่งศึกษา “ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเคารพนับถือผู้อื่นของนักเรียนวัยรุ่นตอนต้น” ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเคารพนับถือผู้อื่น มีพฤติกรรมเคารพนับถือผู้อื่นสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเคารพนับถือผู้อื่น

ผลการวิจัยนี้ แสดงให้เห็นว่าการพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้แก่นักเรียนวัยรุ่นตอนต้น โดยการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีคุณภาพ ซึ่งสร้างขึ้นอย่างถูกต้อง ตรงตามเป้าหมายเฉพาะของสิ่งที่ต้องการพัฒนา ตรงตามแนวคิด หลักการ และทฤษฎีทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้อง และสอดคล้องกับวัยของผู้รับบริการแล้วนั้น ย่อมเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์ และใช้ได้ผลดี

2.2 อภิปรายผลตามสมมติฐานที่ 2

สมมติฐานที่ 2 “นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน และแบบใช้เหตุผลมาก เมื่อได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรม ความเป็นกัลยาณมิตร จะมีพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนและแบบใช้เหตุผลน้อย” ผลการวิจัยพบนัยสำคัญของความแปรปรวนตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร กับการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวแบบรักสนับสนุนและแบบใช้เหตุผล แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน และแบบใช้เหตุผลมาก-น้อยต่างกัน เมื่อได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรแล้ว มีพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรมาก-น้อยต่างกัน ซึ่งอาจเป็นเพราะ ชุดกิจกรรมแนะแนวที่ใช้ฝึกเพื่อพัฒนาพฤติกรรม ความเป็นกัลยาณมิตรนั้น สร้างขึ้นโดยมีเป้าหมายเฉพาะเจาะจงเพื่อให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมที่ต้องการ ใช้แนวคิด ทฤษฎีทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้อง และยังใช้หลักการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ของ ทิศนา แจมมณี (2545) ฉะนั้นการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนและแบบใช้เหตุผลจึงเป็นตัวแปรที่มีผลต่อนักเรียนที่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัย สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (2549 : 21) “มีงานวิจัยหลายเรื่องที่พบว่า การอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกัน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการกระทำผิดวินัยและพฤติกรรมเบี่ยงเบนในนักเรียน” นอกจากนี้ สุพจน์ จักขุทิพย์ (2521) ได้ศึกษา “ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดกฎระเบียบกระทรวงและถูกจับไปตักเตือนของนักเรียนชายในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย” พบว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลน้อยจะเป็นผู้ที่ประพฤติตนไม่เหมาะสมกับสภาพนักเรียน ซึ่งมีความสอดคล้องกับการศึกษาของ อภิรดี จันทร์หอม (2535) ที่พบว่านักเรียนชายที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลน้อยจะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมกำหนัดมากกว่านักเรียนชายที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมาก”

ผลการวิจัยนี้ แสดงให้เห็นว่าการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรม ความเป็นกัลยาณมิตรและการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวแบบรักสนับสนุนและแบบใช้เหตุผล ส่งผลต่อพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรของนักเรียน ซึ่งอาจมีสาเหตุจากชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร เป็นเครื่องมือที่ใช้ได้ผลดี การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว

แบบรักสนับสนุนและแบบใช้เหตุผล ทำให้นักเรียนมีบุคลิกภาพ นิสัยใจคอ มีเหตุมีผล มีความเชื่อมั่นในตนเอง นอกจากนี้ วัยรุ่นตอนต้นมีประสบการณ์ตรงกับตัวแบบที่ดี ในการประพฤติปฏิบัติตัว การอบรมจากบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ดังนั้นนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนและแบบใช้เหตุผลมาก เมื่อได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร มีพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลน้อย

2.3 อภิปรายผลตามสมมติฐานที่ 3

สมมติฐานที่ 3 “นักเรียนกลุ่มทดลองที่มีเพศ ผลการเรียนรู้เฉลี่ย และรายได้ของครอบครัวต่างกัน เมื่อได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร จะมีพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรแตกต่างกัน” วิธีการทางสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานข้อนี้ คือ การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 ทาง ซึ่งมีตัวแปรอิสระ 2 ตัวแปร คือ ตัวแปรที่หนึ่ง การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรกับตัวแปรที่สอง คือ ภูมิหลังทางชีวสังคม ได้แก่ 1) เพศ 2) ผลการเรียนรู้เฉลี่ย และ 3) รายได้ของครอบครัว จากผลการวิจัยไม่พบนัยสำคัญของความแปรปรวนตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวกับเพศ ผลการเรียนรู้เฉลี่ย และรายได้ของครอบครัว ผลดังกล่าวไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ 3 ผลเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรนี้ มีคุณภาพ สามารถใช้ได้ดีกับนักเรียนวัยรุ่นตอนต้นทั่วไป ไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ฉะนั้นไม่ว่านักเรียนจะมีเพศ ผลการเรียนรู้เฉลี่ย และรายได้ของครอบครัวต่างกัน ก็ได้รับประโยชน์จากการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรไม่ต่างกัน ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องกับ สมพงษ์ จินดารุ่งเรืองรัตน์ (2546: บทคัดย่อ) ทำการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยทางจิตวิทยาและปัจจัย ทางชีวสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่น พบว่านักเรียนที่มีเพศระดับชั้นปี และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกันมีการเห็นคุณค่าในตนเองไม่แตกต่างกัน

3. ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร สามารถนำไปใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนอ่างศิลา และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยทั่วไป ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้

3.1.1 ผู้ที่จะนำชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรไปใช้ ควรศึกษาคู่มือการใช้ชุดกิจกรรม และมีความรู้ ความเข้าใจอย่างเพียงพอเกี่ยวกับองค์ประกอบย่อยของพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร

3.1.2 กิจกรรมส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมกลุ่ม จึงควรมีวิธีการแบ่งกลุ่มย่อยที่หลากหลาย เพื่อให้นักเรียนได้ร่วมกิจกรรมอย่างมีชีวิตชีวากับเพื่อนใหม่ มีการแลกเปลี่ยนความรู้ และประสบการณ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่มอย่างทั่วถึง

3.1.3 ก่อนดำเนินกิจกรรมในแต่ละกิจกรรม ควรมีการตกลงกฎ กติกา ในการจัดกิจกรรมแต่ละกิจกรรมให้ชัดเจน เพื่อรักษาเวลาให้เป็นไปตามที่กำหนด

3.1.4 ขณะดำเนินกิจกรรมทุกกิจกรรม ครูควรเน้นนักเรียนเป็นคนสำคัญ ในการเรียนรู้ นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น ลงมือปฏิบัติ และฝึกพฤติกรรมที่ต้องการพัฒนา เป็นหลัก เพื่อให้นักเรียนเกิดการพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตร ได้ด้วยตนเอง

3.1.5 ชั้นสรุปครูควรกระตุ้น จูงใจให้นักเรียนนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปใช้ประโยชน์ ในชีวิตประจำวัน และควรประเมินผลความคงทนของการเรียนรู้ของนักเรียนด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น ใช้แบบสอบถาม การสังเกต และการสัมภาษณ์ เป็นต้น

3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

3.2.1 ควรศึกษาเพื่อหาปัจจัยเชิงเหตุ ซึ่งอาจมีผลต่อการพัฒนาพฤติกรรม ความเป็นกัลยาณมิตรของนักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย แล้วนำข้อค้นพบมาสร้างชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเป็นกัลยาณมิตรของนักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย ต่อไป

3.2.2 ควรศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมอันพึงประสงค์ อื่น ๆ สำหรับนักเรียนวัยรุ่น ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เช่น การมีจิตสาธารณะ พฤติกรรมความมุ่งมั่นในการทำงาน พฤติกรรมการมีวินัย พฤติกรรมใฝ่เรียนรู้ เป็นต้น

3.2.3 ควรศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมอันพึงประสงค์ อื่น ๆ สำหรับนักเรียนช่วงวัยอื่น เช่น อายุ 10-12 ปี หรือ 16-18 ปี